

د حضرت حبُّوق نبي ڪتاب

۔ ماخذ انبياء

پڙندگلو

د حضرت حبُّوق نبي پيغام د هغوي دپاره د حوصلي باعث دے څوڪ چي په ايمانداري سره او د زړه نه د خدائي پاڪ تلاش كوي، او د هغوي دپاره څوڪ چي په معاشره كښي د بدۍ په حقله پرېشانه دي نو په دې كښي هغوي سره خدائي پاڪ لوظ كوي چي هغه به په خپل وخت او په خپلي طريقي سره انصاف كوي. خدائي پاڪ يوه منصوبه لري او هغه هيڅڪله گناه نه نظر انداز كوي. يوه ورغ به حساب ڪتاب كيري او د بابل په شان بدعمله قوم به هم د خدائي پاڪ د مقصد دپاره استعمال شي. په دوهم باب او څلورم آيت كښي ليكلي دي چي، صادقان به په خدائي د خپلي ايمانداري په وجه ژوندي پاتي شي. دا يو زبردست لوظ دے چي حضرت حبُّوق نبي يې كوي، او د دې دعوي ٽول مؤمنان د خپل اذيت او مصيبت په وخت كښي كولے شي. د حفظ كولو دپاره ۱۹:۳ آيت ”قادر مطلق خدائي زما طاقت دے. هغه زما پښي لکه د هوسي د پښو په شان كوي، هغه ما د دې جوگه كوي چي په اوچتو ځايونو وگرځم.“

١ هغه پېغام چې حَبُوقُ پېغمبر ته په رويا كېنې ملاو شو. ٢ ترڅو به، اې مالِكه خُدايه، زه د مدد دپاره چغې وهم، خو ته جواب نه راکوې؟ زه درته د ظلم په حقله چغې وهم، خو ته مينځ ته نه راځې؟ ٣ ته ولې ما دې ته جوړوې چې بې انصافې وگورم؟ ته ولې بد برداشت کوې؟ تباھې او ظلم، بحث مباحثې او اختلافات زما د وړاندې دى. ٤ ځکه خو شريعت بې اثره دى او انصاف هيڅکله نه کيږي. بدعمله خلق د صادقانو نه راتاو شى چې انصاف تالا والا کړي.

د مالِك خُداي جواب

٥ ”قومونو ته وگورئ او نظر پرې ساتئ، او حېران شئ. ځکه چې زه به ستاسو د ژوند په دوران كېنې يو داسې كار وكړم چې تاسو به پرې يقين نه کوئ که تاسو ته وئيلې شوى هم وى. ٦ زه بابليان راوچتوم، چې ظالمان او بې رحمه خلق دى. هغوى په ټوله دُنيا كېنې په مخه روان دى چې هغه ځايونه قبضه كړي چې د دوى نه دى. ٧ هغوى يره او دهشت خورونكى خلق دى، د هغوى قانون د خپل ځانونو دپاره دى او خپل عزت په خپله زياتوى. ٨ د هغوى آسونه د پړانگانو نه تېز دى، په شپه كېنې د ليوه نه خطرناك دى. د هغوى په آسونو سواره فوجيان په تېزۍ سره راروان دى، د هغوى د آسونو سواره د لرې لرې نه راځي. هغوى لکه د باز په شان غوټه وهلو له تېز الوځي. ٩ هغوى ټول په ظلم زياتى سره راځي. د هغوى لښکرې لکه د صحرا د طوفان په

شان مخکبښې ځی او لکه د شگو په شان قېديان غونډوی. (۱۰) هغوی بادشاهان سپکوی او حکمرانانو له پېغور ورکوی. هغوی په ټولو قلعه بند ښارونو پورې خندا کوی، هغوی به د ښار نه گېرچاپېره د خاورو پیری جوړ کړی او قبضه به یې کړی. (۱۱) بیا به هغوی لکه د طوفان په شان د ځان سره هر څه جارو کړی او تېر شی. دا گناهگاران دی، د چا چې خپل طاقت د هغوی معبود دے.

د حېقو دوېم شکایت

(۱۲) اے مالکۀ خدایه، آیا تۀ د ازل نه موجود نۀ یې؟ زما پاکه خدایه، زما مقدس زاته، مونږ به نۀ مرو. اے مالکۀ خدایه، تا هغوی منتخب کړل چې حساب وکړی، اے گټه، تا هغوی مقرر کړل چې سزا ورکړی. (۱۳) خو ستا سترگې بد کتلو کبښې پیرې پاکې دی، تۀ بد نۀ شی برداشت کولے. بیا ولې تۀ دوکه باز برداشت کوې؟ بیا ولې تۀ خاموش یې کله چې بدعمله هغوی لوار تېروی څوک چې د هغوی نه زیات صادق دی؟ (۱۴) تۀ انسانان د سمندر د کبانو په شان جوړوې، لکه څنگه چې د هغوی سمندری قبیلې حکمران نۀ لری. (۱۵) بدعمله دشمن هغوی ټول په گنډو سره راوباسی، هغوی په خپل جال کبښې رانیسی، هغوی په خپل رابشکونکی جال کبښې راجمع کوی، او بیا هغه خوشحالی کوی او خوشحاله وی. (۱۶) په دې وجه هغه د خپل ښکار د جالونو عبادت کوی او په مخکبښې ورته خوشبویی سوزوی، د خپل جال په وجه هغه ښۀ ژوند تېروی او د خوښې خوراکونه کوی. (۱۷) آیا هغه مسلسل خپل جال خالی کوی او قومونه په بېرحمی

بیا مالک خُدائ د حَبْقُوق دُعا ته جواب ورکول

٢ ﴿١﴾ زه به څوکيداری ته ودرېرم او په خپله به په برج باندې وڅېژم، زه به گورم چې هغه به ما ته څه وائی، او چې زه به د خپل شکایت څه جواب ورکوم.

د مالک خُدائ جواب

﴿٢﴾ بیا مالک خُدائ د حَبْقُوق دُعا ته جواب ورکړو، ”زه چې څه تا ته په رويا کبښې څرگندوم هغه په تختو باندې داسې وليکه چې هر څوک يې په آسانی سره لوستلې شی. ﴿٣﴾ نو ځکه رويا د مقرر وخت انتظار کوی، دا د آخرت په حقله خبرې کوی او دا به دروغ ثابت نه شی. اگر که دا وخت اخلی، د دې انتظار وکړه، دا به خامخا پوره شی او ایسار به نه شی. ﴿٤﴾ مغروره ته وگوره، هغوی په خپل ځان يقين ساتی، او د هغوی ژوند کوږ دے. څوک چې صادق وی هغه به په ایمان پائی.

د بدعمله خلقو تباہ کېدل

﴿٥﴾ په حقیقت کبښې مال حال هغوی دوکه کوی، هغوی مغروره دی او هیڅکله هم په آرام نه وی. ځکه چې هغوی دومره حرصناک دی څومره چې قبر وی او لکه د مرگ په شان هیڅکله هم نه مړیږی، هغوی خپل ځان ته ټول قومونه راغونډوی او ټول خلق قبضه کوی. ﴿٦﴾ آیا هغوی ټول به

هغه ته په خدا او سپکه توگه پېغور ورنه کړی، او وائی به چې، ”په هغه دې افسوس وی څوک چې د غلا څیزونه جمع کوی او خپل ځان په قلنگ اخستلو سره مالداره کوی.“ دا به ترڅو پورې جاری وی؟ (۷) آیا ستا قرضدار به ناڅاپه راوچت نه شی؟ آیا هغوی به بېدار نه شی او تا به ونه لړزوی؟ نو بیا به ته د هغوی بښکار شی. (۸) ځکه چې تاسو ډېر قومونه لوټ کړی دی، کوم خلق چې ژوندی پاتې شی هغوی به تاسو لوټ کړی. ځکه چې تاسو د انسانانو وینه تویه کړې ده، او تاسو ملکونه او ښارونه او په دې کښې ټول خلق تباہ کړی دی. (۹) ”افسوس په هغه چا چې خپله بادشاهی په ناجائزه گټه جوړوی او خپله جاله په اوچت ځای کښې جوړوی، د دې دپاره چې د تباہی د گرفت نه بچ شی. (۱۰) تاسو د ډېرو خلقو د تباہی منصوبه جوړه کړه، په دې طریقه تاسو خپل قوم وشرمولو او خپل ژوند مو په کښې تباہ کړو. (۱۱) د دېوالونو کانی به هم تا پسې چغې کړی، او په چت کښې د لرگی تیرونه به هم فریاد کوی. (۱۲) افسوس په هغه چا څوک چې په وینه توږدو ښار آبادوی او په جرم باندې ښار قائموی. (۱۳) آیا مالک خدای رب الافواج دا نه ده مقررہ کړې چې د خلقو محنت صرف د اور دپاره خشاک دے، او قومونه خپل ځانونه هسې ستړی کوی؟ (۱۴) ځکه چې زمکه به د مالک خدای د جلال د علم نه داسې پکه شی لکه څنگه چې سمندر د اوبو نه پک وی. (۱۵) افسوس په هغه چا چې خپل گاونډی له شراب ورکوی، د شرابو د مشک نه ورته تر هغې پورې اچوی چې دوی نشه شی، نو چې هغه د هغوی لغړ بدنونه وگوری. (۱۶) خو ته به زر د جلال په ځای د شرم سره مخ شی. اوس ستا وار دے، وڅښه او ناسته ځان

لغڙ ڪڙهه. د مالڪِ خُدايِ د بني لاس نه جام تا ته راروان دے،
 او سپڪاوے به ستا جلال ختم ڪري. (۱۷) ڪوم ظلم چي تا
 لبنان سره وڪڙو هغه به تا له شكست درڪري، او ڪوم ظلم
 چي تا په خُناورو وڪڙو هغوي به تا نه بدل واخلي. تا د انسان
 وينه تويه ڪڙي ده، تا د زمڪي په مخ ڪلي او بنا رونه او په دې
 ڪبني ٽول مخلوق تباہ ڪري دي. (۱۸) د هغه بُت خُءُ فائده ده،
 چي انسان تراشله وي؟ يا هغه مجسمه چي د دروغو تعليم
 ورڪوي؟ حُڪه چي خُوك دا جوڙوي هغه په خپل جوڙ ڪري
 خيز اعتماد ڪوي، هغه جوڙ ڪري بُتان چي خبري نه شي
 ڪولے. (۱۹) افسوس په هغوي خُوك چي لرگي ته وائي،
 ژوندے شه. يا بي ساه ڪاني ته وائي، پاڻه. آيا دا دوي ته
 هدايت ورڪولے شي؟ دا په سرو او سپينو زرو پٽ وي، خو
 په ڪبني ساه نه وي. (۲۰) خو مالڪِ خُدايِ په خپل مقدس
 ڪور ڪبني دے، پربرده چي ٽوله زمڪه د هغه په حضور ڪبني
 خاموشه شي.“

د حضرت حَبُوق دُعا

۳ (۱) د حَبُوق پيغمبر دُعا. (۲) اے مالِڪه خُدايه، زه ستا
 د شُهرت نه خبر یم، ستا د عجيبه ڪارونو په وجه زه په یره
 ڪبني یم، اے مالِڪه خُدايه. زمونڊ د ژوند په ورځو ڪبني خپل
 ڪار تازه ڪڙهه، زمونڊ په وخت ڪبني هغه دوباره خرگند ڪڙهه.
 او په خپله غصه ڪبني دې رحم ياد ساته. (۳) خُدايِ پاڪ د
 تيمان نه راروان دے، د فاران د غرونو نه هغه مقدس ذات
 راروان دے. د هغه د شان او شوڪت نه آسمانونه پڪ شوي

دی او د هغه ټناء صِفت زمکه پکه کړې ده. (۲) د هغه شان
 او شوکت لکه د راختونکی نمر په شان وو، او د هغه د لاس
 نه رڼاگانې ځلېدلې، په کوم کبښې چې د هغه قدرت پټ
 انغېستې وو. (۳) ویا د هغه نه مخکښې لاره، او طاعون د
 هغه قدمونو پسې وو. (۴) هغه چې ودرېدو، او زمکه یې
 خوځوله، هغه کتل او قومونه یې لړزول. پخوانی غرونه نرې
 نرې کېدل، او د پیرې زمانې غونډۍ راغورزېدلې. د شروع نه
 د هغه تلل داسې دی. (۵) ما د کوشن د خلقو خېمې په
 مصیبت کبښې ولیدلې، د میدیانیانو د اوسېدو ځای په تکلیف
 کبښې. (۶) آیا ته سیندونو ته غصه وې، اے مالکه خدایه؟
 ولې ستا قهر د نهرانو خلاف وو؟ ولې ته د سمندر خلاف
 غصه وې کله چې ته په خپلو آسونو او د فتحې په جنگي
 ګاپو سور وې؟ (۷) تا خپله لینده رابښکاره کړه، تا د ډېرو
 غشو ډپاره آواز وکړو. تا دریاونو سره زمکه په مینځ دوه
 کړه. (۸) غرونو ته ولیدلې او ولړزېدل، د اوبو سپلا بونه
 وبهېدل، ژورو اوبو شور جوړ کړو، او خپلې چپې یې اوچتې
 کړې. (۹) او څنگه چې ستا د نېزې ځلا وپرقېدله او ستا د
 ویشتلې شوو غشو رڼا ته، په آسمان کبښې نمر او سپوږمۍ
 په خپل ځای ودرېدل. (۱۰) په غصه کبښې ته په زمکه
 وگرځېدلې، او په قهر کبښې تا قومونه چڅنی کړل. (۱۱) ته د
 خپلو خلقو بچ کولو ډپاره بهر راغلې، چې خپل غوره کړې
 شوی بچ کړې. تا د بدعمله وطن مشر چڅنی کړل، تا هغوی
 د سر نه تر پښو پورې بریند کړل. (۱۲) هغوی د خوشحالی نه
 داسې چغې وهلې لکه چې غریبانان یې د څه مخالفت نه بغېر
 لوټ کړل. تا په خپلو نېزو د هغوی سرونه مات کړل کله چې
 د هغه جنگیالو زمونږ د تس نس کولو ډپاره په مونږ حمله

وکړه. (۱۵) تا سمندر د خپلو آسونو د پښو لاندې کړو،

زورورې اوبه دې په تاوېدو کړې. (۱۶) ما واورېدل او زړه

مې په رېپدو شو، زما شونډې په هغه آواز سره په رېپدو

شوې، زما هډوکي وراسته شول، او زما پښې په لړزېدو

شوې. تر اوسه زه د مصیبت د هغه ورځې په صبر سره

انتظار کوم چې په هغه قوم به راشي څوک چې په مونږ حمله

کوي. (۱۷) اگر که د اینځرو ونه غوتی نه کوی او د انګورو په

بوټو کښې انګور نشته، اگر که د زیتونو فصل ناکام شی او

پتی غله نه پیدا کوی، اگر که په شپول کښې ګډې نشته او

څاروی په پنډال کښې نشته، (۱۸) خو بیا هم به زه په مالک

خدای خوشحاله شم. زه به په خدای پاک په خپل

خلاصونکی خوشحاله شم. (۱۹) قادر مطلق خدای زما

طاقت دے. هغه زما پښې لکه د هوسی د پښو په شان کوی،

هغه ما د دې جوګه کوی چې په اوچتو ځایونو وګرځم. دا

دعا د موسیقی د مشر دپاره ده چې د رباب د تارونو سره ده.